

η γη κατηφορική μέχρι το νερό  
χωρίς εμπόδια  
και στην άκρη του νερού στα ρηγά  
μια μικρή παραλία  
βήματα μέσα στο νερό  
η καστανή λάσπη μπερδευόταν στα δάχτυλα των  
ποδιών  
έμοιαζε να 'χει γίνει ένα με το γράσο  
αναμειγμένη με θραύσματα πολιτισμού

Σήμερα ο πεζόδρομος της προκουμιάς  
έχει διεκδικήσει ένα κομμάτι της παραθαλάσσιας γης  
από την άκρη του ελικοειδούς κόλπου  
ως τον πολυσύχναστο αυτοκινητόδρομο  
όμορφα διαμορφωμένο με πρωτοβουλία του Δήμου

Στέκομαι δίπλα στο νερό κοιτάζοντας το παλιό αρχο-  
ντικό  
το παράθυρο που βλέπει στον κόλπο  
τους ακόμη άβαφους ερειπωμένους τοίχους  
έτσι όπως ήταν πριν από 45 χρόνια

τώρα η πλαγιά μέχρι το νερό  
κάποτε δίχως βλάστηση, γυμνή  
μοιάζει με ζούγκλα

ο μεγάλος γερανός της Harbour Lighterage  
μια αψίδα πάνω από το μονοπάτι  
απομεινάρια της ιστορίας



Demolition – 30 x 30 cm, reduction  
linoprint artist proof 2015

### Ramshackle Glebe

Στα τέλη της δεκαετίας του εξήντα, ο σύντροφος μου  
Colin Mitchell κι εγώ, εγκαταλείψαμε τις σπουδές  
μας στην αρχιτεκτονική στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ  
και, μετά από κάποια διαστήματα στο Newtown και  
το Cross, έτυχε να βρεθούμε σε ένα διαμέρισμα σε  
ένα παλιό αρχοντικό στην προκουμιά, επί της οδού  
Oxley, όπου ζούσαν δύο φίλοι. Σπουδαίος σχεδιαστής  
εσωτερικών χώρων ο Colin. Δυστυχώς, η δουλειά του  
άρεσε στην ιδιοκτήτρια που μας έδωσε, για να μείνει  
η κόρη της.

Το 1972 ο Colin πηγαίνοντας για δουλειά στο κέντρο,  
συνάντησε κάποιον στο λεωφορείο 431 που του είπε  
για ένα διαμέρισμα το οποίο θα άδειαζε στην οδό  
Leichhardt 13, έναν δρόμο πιο πάνω από το νερό. Το  
σαλόνι του διαμερίσματος ήταν σκοτεινό και οι τοίχοι  
βαμμένοι με ένα σκούρο μπλε γυαλιστερό χρώμα.  
Ακριβώς αυτό που χρειαζόμασταν. Για πολλά χρόνια,  
το συγκρότημα στέγασε χωρίς διακοπή καλλιτέχνες,  
συγγραφείς και άλλους ανθρώπους του πολιτισμού.  
Ανάμεσα σε αυτούς που έζησαν εκεί τη δεκαετία του  
εβδομήντα, ο Martin Johnson, ο Neil Moore και η  
Julie Rose, ο George Alexander, η Karen Donaldson  
και η Mary Fallon.

Η πρώτη λογοτεχνική εκδήλωση που παρακολούθησα  
ήταν μια ανάγνωση που διοργάνωσε ο συγγραφέας  
Rae Desmond Jones το 1974, όταν συγκατοικούσε  
σε ένα σπίτι στην Arcadia Road με τον ποιητή Ken  
Bolton και άλλους. Εκεί συνάντησα τη Joanne Burns,  
τον Joseph Chetchuti και τη Stephanie Bennett. Ο Rae

εξέδιδε το μικρό περιοδικό Your Friendly Fascist και  
ήταν εκεί, στην Arcadia Road, που ο Ken ξεκίνησε το  
περιοδικό Magic Sam.

Από το 1976 έως το 1980 έζησα σε δύο ακόμη δια-  
μερίσματα στο συγκρότημα της Leichhardt Street με  
τον Ken Bolton. Όλες αυτές οι υπέροχες στιγμές: η  
έκδοση του μικρού περιοδικού Magic Sam και η σειρά  
βιβλίων «Sea Cruise Books», οι ώρες που δακτυλο-  
γραφούσαμε στα στένσιλ της ropeo, χρησιμοποιώ-  
ντας τον πολύγραφο του Φοιτητικού Συλλόγου για  
την εκτύπωση, οι μεταξοτυπίες των εξωφύλλων στο  
Sydney Uni, η ταξινόμηση σε παρτίδες γύρω από τα  
τραπέζια που είχαμε ενώσει, ο μεγάλος κόφτης και  
το ηλεκτρικό συρραπτικό της Tomato Press στην οδό  
Glebe Point Road, συγκεντρώσεις με συγγραφείς στο  
διαμέρισμά μας, ολονύχτιες συζητήσεις, αναγνώσεις  
στο Gleebooks και το Cornstalk.

Για κάποια χρόνια, στη δεκαετία του εβδομήντα, δεν  
είχαμε μόνιμες δουλειές και συχνά ξυπνούσαμε το  
πρωί από τους επισκέπτες και πηγαίναμε για ύπνο τη  
νύχτα, όταν έφευγε κι ο τελευταίος. Συγγραφείς, περα-  
στικοί από άλλες Πολιτείες, κοιμόταν στο σαλόνι μας,  
μερικές φορές για εβδομάδες. Πυρετώδεις μέρες.

Θεωρητικό Glebe, ένας επωαστήρας  
όλες οι θεωρίες που γνωρίζω  
ξεκινούν από το Glebe  
Ψυχανάλυση, Φροϊδική και Γιουνγκιανή  
Το Ανοιχτό Σχολείο  
Η Κρυφή Τάξη της Τέχνης  
Μοντερνιστική τέχνη και αφαίρεση  
το Γαλλικό Νέο Μυθιστόρημα και η Σχολή της Νέας  
Υόρκης  
κριτικές του Μεταμοντερνισμού  
η ανησυχία ότι ήταν μια συντηρητική τάση  
ο Habermas, ο Adorno, ο Benjamin, ο Hal Foster  
εγώ να χαρακτηρίζομαι μετα-μοντερνίστρια  
Glebe, κόμβος πειραματικής γραφής!  
η λογοτεχνία και η Αριστερά,  
ο Φεμινισμός  
Γνωριμία με την Antigone Kefala, τη Sneja Gunew  
και την Efi Hatzimanolis  
την Sue Kucharova, την Paula Abood  
διερεύνηση της ταυτότητας στην περιφέρεια  
γνώρισα τον Οριενταλισμό του Edward Said από τον  
Minas Poulos  
διάβασα τις Luce Irigaray και Gayatri Spivak  
η επίσκεψη της Liz Grosz στο No Regrets (εργαστή-  
ριο γυναικών συγγραφέων)  
η Συστημική Γλωσσολογία, η κοινωνιογλωσσολογία  
η Ταξινόμια του Bloom

Το «Ανοίκιο» των κοινών αναφορών, το «Αποκεί-  
μενο» των ερειπίων. Μια επίμονη μυρωδιά από τις  
επικαλυπτόμενες εμπειρίες 45 χρόνων στα ίδια δύο  
τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Το 2005 η οικογένειά μας έλαβε πρόσκληση για μια  
εκδήλωση του Κολλεγίου Saint Scholastica, ένα ιδι-  
ωτικό σχολείο θηλέων στο ακριβό τμήμα του Glebe.  
Το προσωπικό του Κολλεγίου πρόκειται να εκδώσει  
ένα βιβλίο για τα κειμήλια του Saint Scholastica,  
ανάμεσα σε αυτά και τα δεκαέξι τεράστια παράθυρα  
με βιτρό στο παρεκκλήσι του σχολείου. Αγνώστα σε  
εμάς, είχαν φτιαχτεί από τον προπάππου μου, τον Jan  
Radeci, τη δεκαετία του 1920. Η άθρη οικογένειά μας  
είχε αγνοήσει τον Jan και το έργο του, αλλά όχι και τη  
σκέψη ότι κάποιος μπορεί να είχε πάρει «το καλλι-  
τεχνικό γονίδιο». Το δικό μου στούντιο ζωγραφικής  
στη δεκαετία του '70 βρισκόταν διακόσια μέτρα από  
το παρεκκλήσι, αλλά δεν ήξερα ότι το έργο του ήταν  
τόσο κοντά. Στέκομαι τώρα στο στούντιο μου στην  
Glebe Point Road, κρατώντας ένα μικρό κουτί με  
νερομπογιές στις χρωματιστές τους θήκες, σαν αυτές  
που διάλεξε ο Jan για να ζωγραφίσει το αυστραλιανό

τοπίο. Έχουν αρχίσει να μουχλιάζουν. Θυμάμαι μια  
από τις ακουαρέλες του – ένας χρυσοθήρας που στέ-  
κεται με την αξίνα του σε ένα λευκό φύλλο χαρτιού.

Ένας καλλιτέχνης βιτρό, ο Christopher John, που έχει  
έρθει από το Κούνσλαντ, περνάει από την γκαλερί  
μου. Πιάνουμε την κουβέντα. Πηγαίνουμε να δούμε  
το παρεκκλήσι του Saint Scholastica και για πρώτη  
φορά, είμαι σε θέση να κατανοήσω το έργο του Jan  
Radeci. «Είναι σίγουρα Αρ Νουβό, δεξ αυτές τις  
ελεύθερες και χαλαρές πινελιές στο ύφασμα» λέει ο  
Christopher. Αρχίζω να αναθεωρώ τη γνώμη μου για  
τον προπάππου μου, τον οποίο στο παρελθόν συσχετι-  
ζα μόνο με το επενδυμένο με σκούρο ξύλο, μελαγχολι-  
κό σπίτι του στο Hurstville, με τη γύψινη χρωματιστή  
Madonna και την εικόνα του Ιησού με την ματωμένη  
καρδιά. Ίσως ήταν πιο ψαγμένος από ό, τι νόμιζα, ο  
πρόγονος με το καλλιτεχνικό γονίδιο.

Η πηγή των αμέτρητων διασυνδέσεων στο Glebe  
είναι η ποικιλομορφία του. Tom Psomotragos: ...το  
Συγκρότημα Δημόσιων Κατοικιών είναι η καρδιά του  
Glebe και η πηγή της ποικιλομορφίας του. Υπάρχει  
ο ιστορικός διχασμός προτεσταντών / καθολικών και  
η διαίρεση του προαστίου μεταξύ βορά και νότου,  
με σύνορο την Bridge Road. Αυτή η ποικιλομορφία  
δεν είναι μόνο θρησκευτική και εθνική αλλά και  
ταξική. Όλοι και όλα συνέβησαν εδώ ή συμβαίνουν  
εδώ. Μικρό μέρος, μεγάλο αποτύπωμα. Εξήντα τοις  
εκατό ενοικιαστές, ένας πληθυσμός περίπου 11.500  
που συνεχώς αλλάζει. Το φοιτητικό και ακαδημαϊκό  
προάστιο, το βιομηχανικό προάστιο, το μοπέμικο, το  
καλλιτεχνικό, μουσικό και λογοτεχνικό προάστιο, το  
προάστιο των εργαζομένων, το αριστερό προάστιο -  
συνδικάτα και πάρτι, η δημόσια στέγαση. Το Women's  
Liberation House στον αριθμό 67 της Glebe Point  
Road (επίκεντρο της προ-δυναστικής φάσης του  
αυστραλιανού φεμινισμού, για να δανειστώ τη φράση  
της Suzanne Bellamy), στη δεκαετία του εβδομήντα,  
Pamakou Café σήμερα, διευθύνεται από ένα συνταξι-  
ούχο αρχιτέκτονα από τη Σιγκαπούρη και την οικογένε-  
ειά του. Κάθε εκατοστό είναι κομμάτι της ιστορίας.

Διαγραφές και επανεγγραφές. Το ένα στρώμα πάνω  
στο άλλο.

Στη δεκαετία του '70, κάποιες από εμάς τις γυναίκες  
συγγραφείς προσπαθήσαμε όχι πολύ επιτυχώς να  
διαχειριστούμε την ανδρική υστερία σχετικά με τη  
φεμινιστική παρέμβαση στη συγγραφική σκηνή. Από  
μια πρόμη μορφή της Ένωσης Ποιητών ιδρύσαμε  
το Εργαστήριο Γυναικών Συγγραφέων του Σίδνεϊ,  
το οποίο αργότερα μετονομάστηκε στην ομάδα No  
Regrets από την Pam Brown. Κάποιες γυναίκες στην  
Ένωση Ποιητών παρατήρησε ότι όλες οι γυναίκες  
που δραστηριοποιούνταν στην Ένωση ήταν εκεί λόγω  
των γνωριμιών τους με άντρες. Οι γυναίκες συγγρα-  
φείς έμοιαζαν να μην έχουν ανεξάρτητη φωνή. Η  
Susan Hampton πρότεινε να ξεκινήσουμε μια ομάδα  
γυναικών συγγραφέων και έτσι έγινε. Σκοπεύαμε να  
δημιουργήσουμε έναν χώρο εκκόλαψης συγγραφέων,  
ώστε περισσότερες γυναίκες να συμμετέχουν ενεργά  
στη συγγραφική σκηνή. Για δώδεκα χρόνια από το  
1978 έως το 1990, συνεχίσαμε τα εργαστήρια στα  
σαλόνια μας. Πολλές από τις γυναίκες που πέρασαν  
από την ομάδα έγιναν γνωστές συγγραφείς και ακτι-  
βίστριες: η Susan Hampton, η Joanne Burns, η Pam  
Brown, η Chris Mansell, η Dorothy Johnson, η Inez  
Baranay, η Mary Fallon, η Jill Jones, η Jenni Nixon, η  
Caroline Gerrish, η Sarah St Vincent Welch, η Barbara  
Brooks, η Moya Costello, η Jane Skelton, η Virginia  
Shepherd, η Gina Mercer, η Sue Kucharova, η Marion  
Consandine, η Coren Caplan, η Anna Valerio, η  
Loretta Re, η Jo Garolis, η Annee Lawrence, η Chitra  
Fernando, η Beatriz Copello, η Lee Cataldi, η Carmel  
Kelly, η Sal Brereton, η Erica Callan - η λίστα δεν έχει  
τελειωμό.

Τώρα η Candy Royale διευθύνει μια σειρά με συνα-  
ντήσεων με αναγνώσεις ποίησης στην παμπ Friend in  
Hand, στη γωνία του δρόμου μας. Ακούγοντας αυτές  
τις αναγνώσεις ταξιδεύω πίσω, μου θυμίζουν τις ημέ-  
ρες της δεκαετίας του εβδομήντα, των φεμινιστικών  
αναγνώσεων ποίησης, όπου κάτι τέτοιο αποτελούσε  
πέρα για πέρα πράξη αλληλεγγύης. Και ο Toby Fitch